

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/101/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2311225440
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2311225440.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členiek senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Ing. R. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. Q. J., Q. R. XXXX, zastúpeného spoločnosťou: ATTORNEYS GROUP s.r.o., Banská Bystrica, Kláry Jarunkovej č. 2, IČO: 36 863 998, proti žalovanému: P. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. č. XX, zastúpený spoločnosťou: Nagy & Partners, s.r.o., Galanta, Športová 470/11, IČO: 36 869 341, o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 23. októbra 2014, č.k. 8C/294/2011-283, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Štát má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe o neúčinnosť právneho úkonu vyhovel a rozhodol nasledovne:

„Súd určuje, že kúpna zmluva uzavretá medzi predávajúcim Q. F., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom X. č. XXX (správne č. XX pozn. odvolacieho súdu) a kupujúcim P. F., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom X. č. XX na základe ktorej predávajúci ako výlučný vlastník previedol na kupujúceho vlastnícke právo k parcele č. KN „C“ 266/2 zastavené plochy a nádvoria o výmere 177 m², parcela č. 266/3 zastavené plochy a nádvoria o výmere 91 m² a stavbe - rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parcele č. KN „C“ 266/3, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXX vedeného Správou katastra Galanta pre okres Galanta, Obec X. katastrálne územie X. a ktorej vklad bol povolený pod číslom V 3251/2010 zo dňa 26.10.2010 - v.z. 183/2010 je voči žalobcovi právne neúčinná.“

2. Titulom náhrady trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 132,50 euro a trov právneho zastúpenia vo výške 2.852,16 euro na účet právneho zástupcu žalobcu číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 42a ods. 1 a 2, § 42b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (OZ), § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (OSP). Vecne poukázal na obsah žaloby, podľa ktorej žalobca žiadal aby súd určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi predávajúcim Q. F. a kupujúcim P. F., ktorej vklad bol povolený Správou katastra Galanta pod č. V 3251/2010 je voči žalobcovi právne neúčinná vzhľadom k tej skutočnosti, že žalobca má voči predávajúcemu Q. F. súdom priznanú pohľadávku, pričom sa viedlo exekučné konania na vymoženie tejto pohľadávky, avšak dlžník previedol nehnuteľnosť

na žalovaného, ktorý je jeho bratom a ktorý dobre vedel o tom, že dlžník sa snaží ukrátiť veriteľov a znemožniť exekučné konanie.

Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby súd žalobu zamietol s poukazom na to, že aby mohol byť právny úkon odporovateľný musia byť splnené určité podmienky a v prvom rade musí byť preukázaný úmysel Q. F. ukrátiť svojho veriteľa, ktorým je žalobca. Právny zástupca žalovaného poukázal na to, že P. F. vôbec nemohol predpokladať úmysel svojho brata Q. F. ukrátiť žalobcu.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca uzavrel s Q. F. dňa 28.10.2009 zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej boli peňažné pohľadávky z titulu nevyplatenia miezd vo výške 935,22 euro, nevyplatenia náhrady za nevyčerpanú dovolenku vo výške 1.818,47 euro a nevyplatenia dvojmesačného odstupného vo výške 2.592,36 euro. Celková výška postúpenej pohľadávky predstavovala sumu 4.158,46 euro. Zmluvné strany sa v zmluve o postúpení pohľadávky dohodli na odplate za postúpenie vo výške 4.158,46 euro. Q. F. ako postupník však dohodnutú odplatu za postúpenie pohľadávky žalobcovi v lehote splatnosti neuhradil. Dňa 3.3.2010 uzavrel žalobca s Q. F. dohodu o uznaní dlhu a o splátkach, ktorým dlžník uznal svoj dlh čo do dôvodu a výšky v plnom rozsahu. Q. F. sa uznaním dlhu zaviazal uhradiť žalobcovi celú dlžnú sumu spolu s príslušenstvom vrátane náhrady nákladov žalobcu za právne služby, t.j. spolu 4.785 euro. Uvedenú sumu sa zaviazal splatiť v splátkach najneskôr do 6.7.2010.

Q. F. ako dlžník si však svoj záväzok vyplývajúci mu z uznania dlhu dobrovoľne nespĺnil a žalobcovi ani jeho právnenému zástupcovi nič neuhradil. Z toho dôvodu podal žalobca dňa 19.4.2010 na Okresný súd v Galante žalobu o zaplatenie 4.785 euro s príslušenstvom a súd dňa 11.6.2010 v konaní č.k 23C/151/2010 vydal platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.7.2010. Q. F. si ani povinnosť vyplývajúcu z povinnosti zaplatiť žalobcovi finančnú sumu nespĺnil a na základe toho sa žalobca obrátil na exekútorský úrad JUDr. Soni Spišákovej s návrhom na vykonanie exekúcie proti Q. F..

Počas prebiehajúceho exekučného konania vedeného exekútorkou povinný Q. F. previedol na žalovaného P. F. svojho brata na základe predaja, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, kat. územie X., parc. č. 266/2 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 177 m², pac. Č. 266/3 zastavané plochy a nádvoria o výmere 91 m² a rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parc. č. 266/3. Vklad bol povolený rozhodnutím Správy katastra v Galante pod č. V 3251/2010 zo dňa 26.10.2010.

Podľa článku III kúpnej zmluvy dohodnutá kúpna cena za nehnuteľnosti činila 99.000 euro. Táto dohodnutá kúpna cena bola zaplatená kupujúcim predávajúcemu nasledovne:

- prvá časť kúpnej ceny vo výške 15.172 eur bude zaplatená A. za úver č. 8288/18253/2004/N ku dňu 23.6.2010 bezhotovostným prevodom na účet č. XXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX pod variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX

- druhá časť kúpnej ceny vo výške 35.234 euro bola zaplatená A. za úver č. 8288225548/2005/NSU 70 ku dňu 23.6.2010 bezhotovostným prevodom na účet číslo: XXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX pod variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX

- tretia časť kúpnej ceny vo výške 38.371,38 euro bola zaplatená Y. Y. a.s. za kontokorentný úver na účet číslo: XXXXXXXXXXXX/XXXX ku dňu 30.6.2010

- štvrtá časť kúpnej ceny vo výške 10.222,62 euro bola zaplatená kupujúcim predávajúcemu v celosti a v hotovosti pri podpisovaní kúpnej zmluvy (podpis overenej notárom 29.9.2010).

V čase uzavretia kúpnej zmluvy ako aj v čase povolenia vkladu bol Q. F. ako povinný vo vzťahu k žalobcovi v omeškaní s úhradou súdom priznanej istiny a príslušenstva.

Súd prvej inštancie mal preukázané a uviedol to sám žalovaný, že v čase, keď kupoval dom od svojho brata bývali spolu na rovnakej adrese u svojich rodičov. Ďalej žalovaný uviedol, že brat mu hovoril o svojich problémoch, o svojej insolventnosti. Dom kúpil od brata preto, aby boli vysporiadané jeho záväzky k bankám, nakoľko hrozilo, že dom pôjde do dražby. Žalovaný vedel o insolventnosti svojho brata čo sa týka banky.

Súd prvej inštancie zdôraznil, že k odporovateľnému kráteniu vedie len zmenšenie dlžníkovho majetku. Ako vyplýva z kúpnej zmluvy medzi žalovaným a jeho bratom tak kupujúci zaplatil kúpnu cenu tak, že uhradil dlhy predávajúceho - jeho úvery voči bankám (15.172 euro; 35.234 euro; 38.371,38 euro) a sumu vo výške 10.222,62 euro vyplatil priamo predávajúcemu. Predávajúci napriek tomu, že obdržal finančné prostriedky v uvedenej sume nuspokojil z nich svojho veriteľa, teda žalobcu. Finančné prostriedky vo výške 10.222,62 euro neboli poukázané na účet kupujúceho, pričom by podliehali exekúcii. Aby sa zexekuvaniu finančných prostriedkov účastníci zmluvy vyhli, boli vyplatené v hotovosti. Nemožno tu teda hovoriť o transformácii nehnuteľnosti na financie. Pre uplatnenie odporovateľnosti je právne relevantné len to, že veriteľ je skutočne veriteľom dlžníka a dlžník učinil skracovací úkon. Úspešná obrana dlžníkovej blízkej osoby spočíva nielen v tvrdení, že o úmysle dlžníka skrátiť odporovaným právnym úkonom nevedel a ani nemohol vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní, že vyvinul náležitú

starostlivosť k poznaniu takého úmyslu dlžníka. Dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje záväzky môže zmaniť uspokojenie pohľadávky svojho veriteľa tiež tým, že svojim právnym úkonom zvýhodní iného svojho veriteľa. V danom prípade sa jednalo o postup dlžníka, ktorý zvýhodňuje iného svojho veriteľa a možnej odporovateľnosti tohto úkonu. Súd prvej inštancie sa stotožnil s vyjadrením žalobcu v tom zmysle, že sa jednalo o kvalifikované zmenšenie majetku, nakoľko z kúpnej ceny nebol vyrovnaný len dlh voči banke, ale zostali aj finančné prostriedky vo výške 10.222,62 euro, ktoré dlžník žalobcu použil iným spôsobom ako na uspokojenie svojich záväzkov. Bez toho, aby dlžník žalobcu neodpredal nehnuteľnosť, nedostal by sa k sume 10.222,62 euro. Žalovaný vedel o tom, že jeho brat má okrem banky aj záväzky voči iným subjektom. Dlžník žalobcu od 10.7.2010, kedy nadobudol právoplatnosť platobný rozkaz žiadnym spôsobom neuspokojoval svoj dlh voči žalobcovi a nie je možné iným spôsobom dlh vyrovnať a to len tým, že sa určí odporovateľnosť právneho úkonu, nakoľko dlžník žalobcu iný speňažiteľný majetok nemá. Na úvahe exekútora je tiež akým spôsobom z možných alternatív sa uspokojia nároky žalobcu. Keďže Q. F. iný majetok, z ktorého by mohol byť uspokojený žalobca nemá, súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. V súlade s ustanovením § 142 ods. 1 OSP účinného v čase rozhodovania súdom prvej inštancie priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania. Trovy konania pozostávajú zo súdneho poplatku 132,50 euro (súdny poplatok za žalobu 99,50 a súdny poplatok za predbežné opatrenie 33 euro) a z trov právneho zastúpenia.

4. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom splnomocnenca odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Poukázal na to, že podstatnou podmienkou odporovateľnosti je krátenie veriteľa, ktoré spočíva v obmedzení alebo v strate veriteľovej schopnosti uspokojiť sa z dlžníkovho majetku. V judikatúre a v literatúre vzťahujúcej sa na túto problematiku prevláda názor, že k odporovateľnému kráteniu vedie len zmenšenie dlžníkovho majetku. V danom prípade sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia naplnením tohto predpokladu odporovateľnosti dostatočne nezaoberal. Z predmetnej zmluvy i z pripojených listinných dôkazov ku vkladovému konaniu, vzhľadom k tomu, že ide o ekvivalentný právny úkon, potom zostalo predovšetkým nezodpovedaným, či kúpna cena za nehnuteľnosť bola primeraná a tiež, či kúpna cena bola žalovaným aj reálne vyplatená. Len uz uvedeného je totiž možné vyvodiť, či došlo, resp. nedošlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku veriteľa žalobcu, ako podmienky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu. Zdôraznil, že aj napriek tomu, že odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 07.08.2013 upriamil pozornosť súdu prvej inštancie na zložitost' dôsledného posúdenia odporovateľnosti právneho úkonu so zameraním sa na jednotlivé vyššie popísané zákonné hľadiská, súd prvého stupňa si tento názor neosvojil a dostatočne sa nevysporiadal s argumentáciou a obranou žalovaného, že predmetný právny úkon je odplatný, že predávajúcemu za odpredaný podiel zaplatil kúpnu cenu a že predmetný právny úkon bol urobený v zlej ťaživej situácii dlžníka, ktorý nemal finančné prostriedky na zaplatenie svojich dlhov, ktoré chcel uhradiť. Súd prvého stupňa výsledky vykonaného dokazovania nevyhodnotil tak, ako to vyžaduje § 132 OSP. Má za to, že predchádzajúcimi zrušujúcimi uzneseniami Krajský súd v Trnave uznesením (č.k. 24Co/334/2012-148 a 24Co/49/2014-260 zo dňa 18.06.2014) jednoznačne uviedol pochybenia Okresného súdu Galanta pri jeho rozhodnutiach, ako aj konaniach ich predchádzajúcim a usmernil súd prvého stupňa akým spôsobom a čo má v ďalšom konaní dokazovať, čím sa má zaoberať a následne na tomto základe rozhodnúť. Súd prvého stupňa sa týmto právnym názorom krajského súdu neriadil a pri rozhodovaní sa dopustil rovnakých chýb, ktoré mu boli vytýkané citovanými zrušujúcimi uzneseniami. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplynulo, že kúpna cena, ktorá bola dohodnutá medzi žalovaným a jeho bratom ako predávajúcim bola primeraná. Predajom nehnuteľnosti došlo k transformácii majetku ekvivalentným právnym úkonom, pričom odplata za tento úkon bola rovnocennou náhradou. Už táto skutočnosť samo o sebe je dostačujúca k tomu, aby bola predmetná žaloba zamietnutá, nakoľko kúpnu zmluvou bola vec nahradená jej zodpovedajúcim peňažným plnením a teda nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka, čím zároveň nedošlo ani k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu. Tiež si uplatnil náhradu trov konania.

5. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolanie sa nevyjadril.

6. Na odvolacom pojednávaní odvolací súd zopakoval dokazovanie vypočutím žalobcu a žalovaného ako aj svedka Q. F.. Odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudku z 28. októbra 2015 sp. zn. 24 Co 799/2014 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania za advokátske zastúpenie 1 019,29 eur k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Na

dovolenie žalobcu proti tomuto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2 Cdo 141/2016 zo dňa 31.1.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. októbra 2015 sp. zn. 24 Co 799/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade bola teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie a zadováži si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie v zmysle § 132 O.s.p., na základe čoho tak dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k odlišnému právnomu záveru, dospel bez vykonania riadneho dokazovania a tiež poukázal na rozpor medzi odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu a vykonaným dokazovaním odvolacím súdom. V danom prípade odvolací súd postupoval procesne nesprávne a jeho postup vykazoval znaky tzv. inej procesnej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Hodnotenie dôkazov bez toho, aby bol dôkaz vykonaný zákonným spôsobom, je porušením aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd si nezdovážil rovnocenný zákonný procesný predpoklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné s dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie. Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou konania uvedenou v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), ako aj tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K týmto procesným vadám (v danom prípade § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď by neboli uplatnené ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

7. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 CSP.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP.), postupom po vykonaní odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), zopakovaní a doplnení dokazovania výsluchom účastníkov a dlžníka žalobcu, obsahom znaleckého posudku č. 3/2010 zo dňa 8.3.2010 vyhotoveným znalcom Ing. Zuzanou Fialovou a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je treba priznať úplný úspech, keďže napadnutý rozsudok nemožno považovať za vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zmenu v zmysle § 388 CSP.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe v celom rozsahu vyhovel, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

10. V zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa ods. 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

11. Podľa § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a § 117 Občianskeho zákonníka), alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech

osôb uvedených v písmenách a) až d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

12. V zmysle § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou je okrem iných vymenovaných osôb i súrodenc.

13. Podľa § 42b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou. Právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

14. V konaní bolo preukázané a medzi účastníkmi i nesporné, že platobným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.06.2010, č.k. 23C/151/2010-35, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.07.2010 bol Q. F. (brat žalovaného) zaviazaný zaplatiť žalobcovi dlh vo výške 4.785,- Eur s 9%-ným úrokom z omeškania od 12.11.2009 do zaplatenia a 9%-ným úrokom z omeškania zo sumy 626,54 Eur od 23.03.2010 do zaplatenia a trovy konania 406,91 Eur do 15 dní od právoplatnosti platobného rozkazu. Nakoľko dlžník svoj dlh voči žalobcovi nesplnil, žalobca dňa 25.08.2010 podal proti dlžníkovi u súdneho Exekútora JUDr. Soni Spišákovej so sídlom v Banskej Bystrici návrh na vykonanie exekúcie, vedenej pod sp. zn. EX 36/10. Podľa názoru odvolacieho súdu je teda nesporné, že predmetná pohľadávka žalobcu ako veriteľa voči dlžníkovi je v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka vymáhateľná.

15. V osobách predávajúceho a kupujúceho ide o súrodencov - bratov, ktorí v čase uzavretia napadnutej zmluvy bývali u svojich rodičov a kupujúci, tzn. žalovaný nepopiera, že vedel o zlej finančnej situácii brata, vedel o jeho dlhoch, pričom svedok pred odvolacím súdom v rozpore s tvrdením žalovaného uviedol, že tento vedel aj o jeho dlhu voči žalobcovi.

16. Žalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že v čase, keď od brata odkúpil rodinný dom, býval u svojich rodičov a brat už býval v nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania. S bratom mali a aj majú dobrý vzťah. Vedel o jeho ťažkostiach a aj o tom, že je zadlžený a vlastne preto sa dohodli, že si od neho kúpi jeho rodinný dom. Pre odstup času si už nepamätám postup akým sa dopracovali k uzavretiu kúpnej zmluvy. Vie, si spomenúť len na to, že brat mal dve podlžnosti voči bankám a tá banka, u ktorej si on bral úver priamo vyplatila za brata dlhy a ešte bratovi on vyplatil v hotovosti okolo 10.000,- Eur. Situácia je nemenná v tom, že v nehnuteľnosti naďalej zostal bývať brat. Podľa znaleckého posudku č. 3/2010 zo dňa 8.3.2010 vyhotoveného znalcom Ing. Zuzanou Fialovou, znalkyňou z odboru stavebníctvo všeobecná hodnota nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy, stanovenej za použitia polohovej diferenciacie bola určená na 111.000,- Eur (3.343,00 SK). Podľa obsahu kúpnej zmluvy, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníctva pre žalovaného pod V 3251/2010 zo dňa 26.10.2010, kúpna cena za ohodnotenú nehnuteľnosť znaleckým posudkom medzi účastníkmi zmluvy bola 99.000,- Eur.

17. Žalobca uviedol, že listinné dôkazy potvrdzujú predpoklad žalovaného, že znaleckým posudkom boli predmetné nehnuteľnosti ohodnotené na sumu vyššiu ako bola kúpna cena dohodnutá medzi Q. F. a žalovaným a že dohodnutá kúpna cena nezodpovedala reálnej trhovej cene nehnuteľností, v dôsledku čoho došlo k uzatvoreniu k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako veriteľa v dôsledku odporovateľného právneho úkonu, prevodu majetku dlžníka bez primeraného protiplnenia. Spolu s ostatnou argumentáciou, preto žalobca naďalej žiada, aby súd v celom rozsahu návrhu vyhovel.

18. Žalovaný uviedol, že čo sa týka doplneného dokazovania, formou vyžiadaného ZP a tam uvedenej ceny nehnuteľnosti, máme za to, že takto stanovená znalecká cena vo výške cca 111.000,- Eur a následná kúpna cena vo výške 99.000,- Eur nie sú v rozpore, nakoľko znalecké ohodnotenie nie vždy zodpovedá v plnom rozsahu podmienkam na trhu, ale vychádza z nejakého aj tabuľkového ohodnotenia a podmienok pri ohodnocovaní nehnuteľnosti, čo nie v plnej miere zodpovedá podmienkam na trhu. Často krát sa stáva, že znalecky dohodnotená hodnota nehnuteľnosti je buď vyššia alebo dokonca môže byť aj nižšia. Takže samotná takto stanovená cena formou znaleckého posudku nie je dôkazom o tom, že by kúpna cena dohodnutá medzi žalovaným a jeho bratom Q. F., bola podhodnotená, resp. by nezodpovedala podmienkam na trhu. Okrem toho táto skutočnosť žiadnym spôsobom po právnej stránke neovplyvňuje tú skutočnosť, že Q. F. ako dlžník žalobcu disponoval po prevode nehnuteľnosti, t.j. transformácii svojho majetku za ekvivalentnú hodnotu takými finančnými prostriedkami, ktoré boli dostačujúce na úhradu záväzku voči žalobcovi a to, že si tento svoj záväzok neuhradil nemožno pripísať

na vrub žalovaného a týmto spochybňovať jeho vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Ani doplneným dokazovaním nebolo preukázané, že by žaloba bola podaná dôvodne, Má za to, že tu neboli splnené podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, nakoľko majetok dlžníka bol len transformovaný a to za ekvivalentnú hodnotu, čiže nedošlo k jeho zmenšeniu, okrem toho dlžník disponoval takým majetkom, ktorý bol v tom čase dostačujúci na uspokojenie žalobcu, a teda nemohlo dôjsť k ukráteniu práv žalobcu pri vymáhaní svojej pohľadávky.

19. V prípade, ak došlo k odporovanému úkonu medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami (v prejednávanej veci medzi súrodencami) úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa zákon predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych (v tomto prípade žalovaného), aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. Zo strany žalovaného sa v tomto prípade nepodarilo preukázať, že úmysel predávajúceho - svojho brata ukrátiť veriteľa nepoznal (okolnosti zakladajúce sa na iných skutočnostiach ako aktívnej činnosti totiž podľa ustálenej súdnej praxe (tu pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 5Obdo 4/2016 z 30.3.2017).

20. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, by žalovaný vyvinul vôbec nejakú aktivitu, nieto ešte náležitú starostlivosť na objasnenie toho, či jeho brat v čase podpisu kúpnej zmluvy má nejaké záväzky voči žalobcovi alebo voči iným právnickým a fyzickým osobám a či svojím konaním neukracuje týchto svojich veriteľov. Naopak žalovaný o zadlženosti svojho brata vedel a napadnutú kúpnu zmluvu uzavreli práve v snahe riešiť jeho ťaživú situáciu.

21. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Dôkazné bremeno preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu bola splnená je na žalobcovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku.

22. Aj v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach odvolací súd poukázal na zmysel odporovateľnosti, ktorým je zabezpečiť občianskoprávnu ochranu veriteľa pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktoré vedú k úmyselnému zmenšeniu majetku dlžníka a tým i k zmareniu možnosti uspokojenia veriteľa z majetku dlžníka. Nie je pritom rozhodujúce o aký druh právneho úkonu ide. Môže ísť o úkon úplatný alebo bezúplatný, o právny úkon dvojstranný, či jednostranný, resp. o úkon, ktorým bol majetok scudzený (napr. kúpna alebo darovacia zmluva). Spoločným základným predpokladom odporovateľnosti právnych úkonov je, že právnym úkonom došlo k skráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, pričom ukraťovanie predpokladá kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka (jeho majetok sa zmenšil do takej miery, že to ohrozuje aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku). Na strane dlžníka musí ísť o úmyselné konanie s cieľom ukrátiť svojho veriteľa (veriteľov) a súčasne druhej strane odporovateľného právneho úkonu (žalovanému) musí byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy (žalovaný o tomto úmysle dlžníka v čase, kedy bol právny úkon urobený, vedel alebo musel vedieť).

23. Podľa ust. § 42a Občianskeho zákonníka je z pohľadu žalujúceho veriteľa dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že voči nemu je neúčinný dlžníkom vykonaný právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovie, tak predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi, domáhať exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným (právne neúčinným) úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon uskutočnený. Pre uplatnenie odporovacej žaloby je významné len to, že veriteľ skutočne má voči dlžníkovi pohľadávku (t.j. že je jeho veriteľom) a že dlžník uskutočnil právny úkon v úmysle ukrátiť jej uspokojenie, t.j. že svojím právnym úkonom úmyselne nastolil taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku. Zmyslom žaloby je teda dosiahnutie súdneho rozhodnutia, ktorým je určené, že právny úkon dlžníka, ukraťujúci uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky je voči veriteľovi neúčinný. Súd v skutočnosti neurčuje existenciu alebo neexistenciu právneho pomeru, ale rozhoduje konštitutívne, keď vyhlasuje právny úkon za neúčinný. Právna neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu je neúčinnosťou relatívnou, t.j. táto neúčinnosť patrí iba veriteľovi, ktorý sa úspešne domáhal odporovateľnosti právneho úkonu. Vyslovenie

neúčinnosti právneho úkonu zakladá veriteľovi priamy nárok domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky voči tomu, kto mal z odporovateľného úkonu prospech, a to výlučne z toho čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Vznik tohto nároku však nemôže predchádzať úspešnému odporovaniu, pretože môže nastať až ako jeho právny dôsledok. Priznaniu takéhoto nároku preto musí predchádzať právoplatné určenie neúčinnosti právneho úkonu. Predpokladom naplnenia účelu odporovateľnosti je teda v prvom rade dosiahnutie výroku rozsudku, ktorý sa konkrétny právny úkon určí za neúčinný (rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo 101/2017 z 24.2.2020).

24. Dlžníkovské právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2791/99).

25. Súd prvého stupňa vec nesprávne posúdil. Nesprávne právne posúdenie konkrétne v danej veci spočíva v tom, súd prvého stupňa síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

26. Odvolací súd zotrúva na názore, že odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006, pozri aj NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2426/1999).

27. K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, avšak ak vlastní dlžník napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (takým majetkom môžu byť aj peniaze, ktoré dlžník reálne získal z predaja svojich vecí).

28. V prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, rovnako nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Aj keď dlžník má dlhy, nenastalo v dôsledku tzv. ekvivalentného právneho úkonu zmenšenie dlžníkovho majetku a k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky môže slúžiť dlžníkov majetok - aj keď zmenil podobu svojich aktív - v rovnakej hodnote (cene), ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností. Pre záver, že sa dlžníkov majetok následkom prevodu vecí, práva alebo inej majetkovej hodnoty na iného neznížil, nie je bez ďalšieho významný len obsah zmluvy či iného dojednania. O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty sa dlžníkovi naozaj (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná (rovnocenná) náhrada.

29. Z doplneného dokazovania pred odvolacím súdom vyplynulo, že na úhradu kúpnej ceny za nehnuteľnosť, si žalovaný u R. U., a. s. čerpal úver, ku poskytnutiu ktorého, predmet kúpy bol ocenený znaleckým posudkom č. 3/2010 zo dňa 8.3.2010 vyhotovený znalcom Ing. Zuzanou Fialovou, znalkyňou z odboru stavebníctvo. Podľa tohto posudku všeobecná hodnota nehnuteľnosti stanovenej za použitia polohovej diferenciacie bola určená na 111.000,-- Eur (3.343,00 SK). Podľa obsahu kúpnej zmluvy, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníctva pre žalovaného pod V 3251/2010 zo dňa 26.10.2010, kúpna cena za ohodnotenú nehnuteľnosť znaleckým posudkom medzi účastníkmi zmluvy bola 99.000,-- Eur.

30. Vychádzajúc z uvedeného, mal súd nesporne preukázané, že žalobcom napadnutý úkon žalovaného a žalobcovho dlžníka bol úkonom odplatným, ekvivalentným, keď dlžníkovi bola za predanú nehnuteľnosť poskytnutá finančná protihodnota, ktorej výška z hľadiska adekvátности bola primeraná.

31. Podľa listinného dôkazu t.j. vyššie popísaného znaleckého posudku znaleckého posudku bolo zistené, že dohodnutú kúpnu cenu v sume 99.000,-- Eur je treba považovať za ekvivalent skutočnej hodnoty nehnuteľnosti, keď zistený rozdiel medzi zistenou všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti znaleckým posudkom a kúpnu cenu je 12.000,-- Eur čo je 10,8% z ceny nehnuteľnosti. Nehnuteľnosť predstavuje bežný dedinský rodinný dom s pomerne malým pozemkom a preto tento rozdiel nie je takým nepomerom, že by dohodnutá kúpna cena v čase predaja nepredstavovala primeraný finančný ekvivalent hodnoty nehnuteľnosti.

32. Vzhľadom na záver súdu, že odporovaný právny úkon je ekvivalentným úkonom, tento právny úkon nemal za následok zmenšenie majetku dlžníka, ale išlo len o transformáciu nehnuteľného majetku na finančnú hodnotu.

33. Aj v prípade zohľadnenia, že dlžník prednostne uspokojil pohľadávky, ktoré mali voči nemu banky a to tak, že priamo z kúpnej ceny boli tieto ich pohľadávky čiastočne uspokojené, je nemenný záver súdu o tom, že predávajúci ešte obdržal v hotovosti zvyšok kúpnej ceny, ktorá v čase uzavretia kúpnej zmluvy so žalovaným postačovala na úhradu dlhu, ktorý mal predávajúci voči žalobcovi a vyplatenie zvyšku kúpnej ceny za nehnuteľnosť nebolo v čase realizácie predaja nehnuteľnosti zákonom obmedzené.

34. Po zhrnutí rozhodujúcich skutočností a vyhodnotení výsledkov dokazovania, keďže v konaní bolo nesporne preukázané, že dlžník žalobcu práve v snahe uhradiť svoje dlhy speňažil nehnuteľnosť a nehnuteľnosť predal žalovanému za kúpnu cenu, ktorá bola primeraná hodnote nehnuteľnosti, kúpnu cenu nesporne reálne obdržal, odvolací súd je názoru, že ide o ekvivalentný právny úkon, preto neboli splnené podmienky na to, aby súd vo vzťahu k žalobcovi určil neúčinnosť žalobou napadnutého úkonu - kúpno-predajnej zmluvy žalovaného a predávajúceho (dlžníka žalobcu) zo dňa 18.06.2010.

35. Nakoľko súd prvého stupňa vec nesprávne posúdil s poukazom na vyššie uvádzané, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 388 CPS zmenil a žalobu zamietol.

36. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

38. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa cit. ust. § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s cit. ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, neboli tvrdené ani zistené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP), preto odvolací súd žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

39. Odvolací súd rozhodol aj o nároku štátu na náhradu trov konania, ktoré v priebehu sporového konania platil peňažnému ústavu za poskytnutie znaleckého posudku.

40. Štát z rozpočtových prostriedkov súdu prvej inštancie s charakterom trov konania ako znalečné a tlmočné, rozhodol podľa čl. 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku <., nakoľko tento procesný predpis nemá výslovné ustanovenie o nároku štátu na náhradu trov konania proti stranám sporu, ktoré štát platil do skončenia konania o veci. Počas odvolacieho konania zo štátnych prostriedkov bolo uhradených 24 Eur za zaslanú kópiu znaleckého posudku v rámci súčinnosti banky so súdom. Listinný dôkaz bol zadovážený podľa návrhu žalobcu.

41. Vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní súd štátu priznal nárok na náhradu týchto trov zo strany neúspešnej strany sporu v plnom rozsahu.

42. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania strán sporu a štátu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).